

רב המנונא #1: ה"מ היכא דאית ליה לדידיה דמיגו דאיהו לא נודבן אינהו נמי לא מיזדבנו
אבל היכא דלית ליה לדידיה אע"ג דאית להו לדידהו מיזדבנו

a) According to רב המנונא what is the חידוש of the ברייתא that עדים זוממים אן נמכרין that מכירה לעבד עברי? Isn't this obvious? The דין גמר on the בעל דבר was a חיוב תשלומין and not מכירה לעבד עברי.

What is the #1 רב המנונא (4) question and answer in ריטב"א?

רבא #1: ולימרו ליה אי אנת הוה לך מי הוה מיזדבנת אנן נמי לא מיזדבנינן

רבא seems to not make any sense the בעל דבר was had a דין גמר of עברי. So מכירה לעבד עברי. So what if the עדים זוממים have נכסים, the principle of כאשר זמם should demand that the עדים זוממים are sold.

ג. רב המנונא #2: ה"מ היכא דאית ליה או לדידיה או לדידהו
אבל היכא דלית ליה לא לדידיה ולא לדידהו מיזדבני

Explain #2 רב המנונא in line with the analysis of רבא #1 above (ב.)

ד. רבא #2: "ונמכר בגנבתו" אמר רחמנא בגנבתו ולא זממו

Analyze #2 רבא – with the help of the מאירי (5). Why is it clear from the last line of the מאירי that there is no שם גנב transferred to the זומם (Reb Yisrael – this was one of the main reasons I stayed